

ky, jak bych to řekl, velké srdce a rozervaná duše. A to všechno bylo v jeho zpěvu. Protože folklor to nejsou takové ty hezké, malebné zpěvánky. Folklor – to je láska, krev a kamení! A Majstr byl hlavní persona této party. A že to byla parta opravdu silná! To jsou jména, že člověk smeká kloubouk!



MEZI NÁMI UMĚLCI, NEDATOVÁNO.... / AMH

Jako muzikant – co si ceníte na muzikantském projevu Martina Hrbáče?

Strašně si ho cením, on vlastně spojil úplně úžasným způsobem dvě možné cesty, jak hrát hornáckou muziku. Ta první je starý hudecký styl, takový jaký známe z dobových nahrávek. Martin měl ovšem to úžasné štěstí, že hru starých hudců neměl pouze zprostředkovanou přes zvukové záznamy, protože byl přímý žák Joženy Kubíka, takže od něj přímo převzal jeho základní grýf a ten pak rozvinul velice osobitým, tvořivým způsobem. A to je ta druhá cesta – osobitost postavená na solidní technice. Ale ne až takové, která by jej spoutávala. Zní to paradoxně, ale to je to, co vlastně dneska ty mladé kluky hendikepuje. Často jsou to téměř virtuosové, mají techniku, jakou nikdy ti hudci prostě neměli. Ale ta technika je vlastně zrazuje, protože oni tvoří tón příliš kultivovaným způsobem, hrajou moc not, takže nikdy nemůžou dosáhnout té syrovosti, přímočaré jednoduchosti a tudíž i osobitosti. Protože tu jde o emoce, o jejich expresi. A Martin se nebojí zabrat smyčcem, až to zavrzá, ale to není zavržení nekontrolované, nekultivované, to je účel, výraz, je to umělecké gesto. Z těch mladých tohle umí Peťa Mička. Jemu věřím a přeju, aby jednou převzal Majstrovo žezlo.

Na zahradě u Fňukalů jsem v pořadu Tondy Vrby slyšel příběh o Vašem téměř dramatickém setkání s Majstrem...

Ve Vrbce byly hody a my jsme se domluvili s Martinem, že uspořádáme muzikantský večírek, takovou „džem sešň“. Přesto, že to bylo v dobách, kdy už byl zralý muž a také již zván Majstr, byl vřdycky velice nakloněn takovémuto nečekanému setkáním, no zkrátka – bavilo ho hrát pořád a při každé příležitosti. V tom byl úžasný – už tehdy to byl mistr, osobnost a přesto mu nedělal potíže se sebrat a přijet jen tak si zahrát. Další účastník plánované partie měl být mladý primáš Luďa Šácha – tehdy se vlastně očekávalo, že právě on bude jedním z těch pokračovatelů velického hudeckého stylu. Byli jsme domluvení, že se sejdeme, ale chovali jsme se jako praví Hornáci – domluva byla velmi „vágní“, kdy a kde snad nebylo vůbec řečeno. Já jen věděl, že musím zajistit nějaký proviant. Tak jsem nakopl trabanta a ještě s někým jsem jel do Blatni-